

RISSA

Numeri 33:21

“En zij verreisdten van Libna en legerden zich in Rissa.”

Deze legerplaats begint zich van de grenzen van Kanaän in de richting naar Egypte te verwijderen in een rechte richting naar de eerste legering te Suchot, zonder de Rode zee tussenbeide te hebben. Zij ligt zeer nabij de zestiende legerplaats en ongeveer slechts drie uren vandaar. Maar dewijl de wolk- en vuurkolom zich in beweging zette, moesten zij opbreken en volgen, hoewel het niet blijkt, waarom zij al de moeite, die aan het afbreken en wederopbouwen van de tabernakel en het leger verbonden was, zich moesten laten welgevallen.

Zij moesten het nochtans. Moesten zij toch eens naar de Rode zee terug, dan ware het immers aangener geweest, achter elkander belangrijke gedeelten van de weg af te leggen, dan zulke kleine vorderingen te maken. Maar het verstand werd niet te rade genomen; want het ging van schrede tot schrede. Of zij bij dag of bij nacht trokken, weet ik evenmin, als hoelang zij op een plaats moesten vertoeven.

In elk geval was het woest, al was het ook op de ene plaats woester dan op de andere. Maar zij maakten het zich zo gemakkelijk, als zij vermochten, waartoe Hobab, de zwager van Mozes, hen behulpzaam was, die op zijn dringend verzoek was medegetrokken, dewijl hij in de woestijn bekend, hun aanwijzingen kon geven, waar zij zich het best konden legeren. Daarom zeide Mozes tot hem: “Gij zult ons oog zijn.”

Hobab betekent: lief; in den boezem dragen; en dat doet immers de hemelse Herder en verlicht daardoor menige bittere schrede; daarom zegt Mozes, Deut. 33:3, waar hij dit woord gebruikt: “Immers bemint Hij de volken, al Zijn heiligen zijn in Uwe hand.” Maar het is toch zeer merkwaardig, dat Mozes zijn zwager zo dringend en om de bovengemelde reden verzoekt mede te reizen, hoewel de wolk- en vuurkolom hen leidde. Overigens zorgt de Heere er voor, dat het zijn volk in het lijden nooit geheel aan enige verlichting ontbreekt, hoewel Hij de pers alleen moest treden en geheel zonder verlichting leed.

Ook van deze legerplaats Rissa weten wij verder niets, dan haar naam, die in onze taal: Besprenging betekent. Zij staat in een schone betrekking met de vorige legerplaats, als oorzaak met gevolg; want de vrucht der geestelijke besprenging is het wit of rein worden. Onder het Oude Verbond kwamen in de godsdienst vele besprengingen voor. Zij geschieden met bloed van de geofferde dieren, met olie en water, dat besprengd werd tegen de tempel en tegen de troon der genade in het Heilige der heiligen, op het altaar en over de mensen. Bijzonder opmerkelijk is het bloed van het eerste offerlam, waarin de kinderen Israëls een bundeltje hysop doopten, en daarmede de bovendrempel hunner huisdeur moesten besprengen, opdat de engel des verderfs voorbijging.

Ook David ziet daarop Ps. 51, waar hij daaraan een geestelijke betekenis geeft, en bidt: “Ontzondig mij met hysop,” hoewel deze ook bij de reiniging van een melaatse werd gebruikt. Dit Paaslam is een der grootste voorbeelden van onze verlossing door Christus. Derhalve zegt Paulus: “Ook ons Pascha is voor ons geslacht, namelijk Christus.”

Het bloed, dat ter bevestiging van het verbond te Horeb werd vergoten, is ook zeer opmerkenswaardig; want het volk werd er mede besprengd tot een teken en onderpand van hun aandeel aan de goederen en weldaden van dit verbond. Van niet minder belang is de besprenging met het bloed door de Hogepriester op de grote Verzoendag, waardoor de reiniging der zonde van Israël op een voorbeeldende wijze werd bewerkt.

Deze plechtige besprengingen zijn enkel grote voorbeelden der verlossing, rechtvaardiging en heiliging van de gemeente door Christus' bloed en Geest. Nevens deze was er ook nog een dagelijkse besprenging onder de morgen- en avondoffers voor de zonde, zoals in bijzondere omstandigheden de besprenging met de as van de rode koe, die een Levietische reiniging bewerkte. Allen tezamen zijn beelden van de heerlijke uitwerking van het bloed en de Geest van Jezus Christus.

Op die geestelijk betekenis zinspeelt Ezechiël, als hij zegt: "Dan zal Ik rein water op u sprengen en gij zult rein worden; van al uwe drekgoden zal Ik u reinigen. Dan zult gij gedenken aan uwe boze wegen en uwe handelingen, die niet goed waren, en gij zult een walging van uzelf hebben over uwe ongerechtigheden en over uwe gruwelen. Ik doe het niet om uwentwil, spreekt de HEERE Heere, het zij u bekend." Ezech. 36:25, 31, 32. In het Nieuwe Verbond komt ook een uitwendige besprenging voor, namelijk die met het water des doops, waardoor de inwendige reiniging der ziel door de vergeving der zonde en wedergeboorte wordt afgebeeld en verzegeld. De spreekwijze van besprenging komt in de Schriften des Nieuwen Verbonds niet zelden voor; Hebr. 10:12 leest men: "Laat ons toegaan met een waarachtig hart, in volle verzekerdheid des geloofs, onze harten gereinigd zijnde van het kwade geweten, en het lichaam gewassen zijnde met rein water."

In hoofdstuk 12:24 telt de apostel dit onder de Nieuwtestamentische voorrechten, dat dit volk gekomen was tot de besprenging des bloeds, "dat betere dingen spreekt dan Abel." En 1 Petr. 1:2 gebruikt de apostel de uitdrukking "naar de voorkennis van God den Vader, in de heiligmaking des Geestes tot gehoorzaamheid en besprenging des bloeds van Jezus Christus."

Offer en besprenging vormden eerst een geheel, en de besprenging is niet anders dan de toeëigening en werkelijke mededeling der kracht en werking van het volbrachte offer aan de ziel. Het offer heeft betrekking op God, de besprenging op de mens, die daardoor in gemeenschap met het offer komt.

De besprenging plaatst hem in het werkelijk genot der verworven weldaden en goederen. De Joden zelf vinden in de besprenging een grote verborgenheid, en beweren, dat zij het voornaamste bij het offer geweest is, en dat wel niet zonder oorzaak; want daardoor werd afgebeeld, niet alleen hoe Christus Zelf, met Zijn bloed besprengd, toen Hij Zich door het vergieten daarvan, en door Zijn gehoorzaamheid voor Zijn volk heeft geheiligd, steeds voor het aangezicht Zijns Vaders staan en aangenaam voor Hem zijn zou, maar ook hoe de kracht er van door de prediking des Evangelies aan alle uitverkorenen onder alle volkeren der aarde zou medegedeeld worden.

Gelijkerwijs de besprenging met de vinger des priesters geschiedde, alzo heeft Christus door Zijn Goddelijke kracht Zijn bloed den Vader toegebracht, en door de vinger Zijns Geestes eigent Hij hetgeen Hij heeft verworven, te allen tijde de uitverkorenen toe. De

besprenging geschiedde kruisgewijze, en duidde daardoor aan, hoe Christus als de Gekruiste zou gepredikt en als de zodanige aan het geloof van alle volken als het enige Voorwerp er van voorgesteld worden.

Zij geschiedde meestal met een wijkwast, gevormd uit een stok van cederhout en een bundeltje hysop, dat met tweemaal geverfde scharlakenwol aan het cederstafje werd vastgemaakt. De cederboom is het hoogste en prachtigste onder alle gewassen, een beeld der heerlijkheid van ons Hoofd, van Christus, Die Zijn hemelse goederen in ons Zijn leden uitgiet.

Cederhout riekt aangenaam, en deze gaven zijn voor God welbehagelijk; het is olieachtig, en dat is de ware zalving; het is kostbaar, en wat is er dat zo hoge waarde heeft als de gaven van Christus; zij zijn evenmin aan bederf onderhevig, als het cederhout aan de knaging der wormen.

Hysop is het laagste van alle stengelgewassen, en van een liefelijke geur, een beeld van de ons verzoenende nederigheid van Jezus, van Zijn ootmoed, in welke Hij Zich een worm noemde, en die Hem ook zo zeer behaagt, dat Hij de ootmoedige genade geeft. De tweemaal geverfde scharlakenwol is een beeld Zijner Borggerechtigheid, der vrucht, die uit de vereniging Zijner nederigheid en hoogheid ontspruit. Al deze drie stukken worde in het Evangelie voorgesteld en tot grond van alle troost voor de arme zondaar opengelegd.

Geen vergeving geschiedt er zonder bloedstorting. Het Oudtestamentische bloedvergieten heeft opgehouden en moest afgeschafft worden, nadat het onvergetelijke bloed van Jezus Christus vergoten is, en wel, zoals Hij Zelf getuigt, tot vergeving der zonden. Het heeft de hoogste waarde en de heerlijkste kracht. De hoogste waarde, want het is het bloed eens mensen, hetwelk zulk een grote waarde heeft, dat het alleen met bloed kan betaald worden; want die dat vergiet, diens bloed moet naar Goddelijk bevel weder vergoten worden.

Het is het bloed van een Onschuldige, zoals niemand onschuldig is; van een Heilige, zoals niemand heilig is, en dat reeds daarom een dierbaar bloed, zoals Petrus het noemt, verdient genoemd te worden. Maar dat is nog niet alles. Het is het bloed des Zaligmakers. Het is het bloed van Christus, de hoogste Profeet, de enige Hogepriester, de Koning der koningen, van een met de Heilige Geest zonder mate gezalfde Persoon.

Een Persoon, Die naar het lichaam van een zeer hoge afkomst was, en uit een koninklijk huis afstamde; nog meer: Dien alle engelen Gods, geen uitgezonderd, moeten aanbidden, Dien allen moeten eren, gelijk zij den Vader eren; kortom, het is het bloed van den Zone Gods, Goddelijk bloed, zoals de apostel, Hand. 20:28, zegt, waardoor Hij Zijn gemeente heeft gekocht.

Wie is nu in staat de waarde van zulk bloed te kunnen berekenen? Wat is al het goud en zilver bij dezen geschat? En wat zullen wij zeggen, als wij bedenken, dat wij, die geloven, voor zulk een prijs van al onze zonden en uit alle macht des duivels gekocht, verlost zijn! Daarom mag het wel heten: "Gij zijt duur gekocht!"

Heerlijk is de kracht en werking van dit bloed. "Wij hebben de verlossing door Zijn bloed, namelijk de vergeving der zonden, naar de rijkdom Zijner genade," Ef. 1:7; hetwelk de apostel in Col. 1 herhaalt. In Rom. 5 zegt hij: "Zijnde nu gerechtvaardigd

door Zijn bloed;” “door het geloof in Zijn bloed, heeft God Hem voorgesteld tot een verzoening der zonden.”

Johannes zegt: “het reinigt van alle zonden,” en in de Openbaring heet het: “Zij hebben de grote draak, de oude slang, welke heet duivel en satanas, overwonnen door het bloed des Lams,” waardoor de grote kracht van dat bloed duidelijk wordt aangetoond.

“Door Zijn eigen bloed is Hij eenmaal in het heiligdom ingegaan, en heeft een eeuwige verlossing teweeggebracht. Hoeveel meer zal het bloed van Christus, Die Zichzelf onstraffelijk door den Heilige Geest Gode geofferd heeft, ons geweten reinigen van dode werken, om de levende God te dienen.”

En als Christus Zelf bij het toereiken van de drinkbeker in het Heilig Avondmaal, het eeuwig Verbond door Zijn bloed instelt, dan leert Hij daardoor, dat alle goederen van het Verbond der genade in Zijn bloed liggen, of daaruit voortvloeien. Maar wat is Zijn bloed anders, dan Zijn verdienstelijk leven, lijden en sterven? Met het meeste recht mag de christen zingen:

Een levensfontein is, o Heiland, Uw bloed,
Een balsem voor doodlijke wonden,
Een reinigingsbad voor 't bedoezeld gemoed,
Een loog voor de afschuwlijkste zonden.
Hier kniel ik, verloorne, aan de voet van Uw kruis;
Ai, was mij, vernieuw mij, en breng mij tehuis!

Dat bloed heeft een tweeledige werking, vooreerst ten opzichte van de hemel en de hemelse dingen. Zij zijn ons daardoor toegankelijk geworden. Spuwt reeds een land, gelijk de profeet zegt, zijne inwoners om hunner zonden wil uit, hoeveel meer de hemel en de hemelse dingen ons, die naar onze geboorte zulke walgelijke zondaars zijn; en welke zondaars wonen niet in ons midden! Zij zouden alle gemeenschap met ons weigeren, en de hemelse duif zou niet in zulke stinkende rotsspelonken willen nestelen. Maar nu zijn zij door het bloed van de Zone Gods verzoend, en de toegang tot dat bloed is geopend. Daarbij betoont dat bloed ook aan de geroepenen zijn herscheppende kracht; want het is een levend bloed.

Ons leven is in dat bloed, en zo hebben wij dan nu, geliefde broeders, “vrijmoedigheid, om in te gaan in het heiligdom, door het bloed van Jezus, op een verse en levende weg, welke Hij ons ingewijd heeft door het voorhangsel, dat is Zijn vlees.” Hebr. 10:19, 20.

Met dit bloed nu moeten wij besprengd worden, zoals de Schrift zich uitdrukt, en zoals het in het Oude Verbond werd afgebeeld; dat is: de geruststellende, reinigende, levendmakende kracht er van moet zich aan onze harten en gewetens door de Heilige Geest betonen. Het is dus niet genoeg, dat wij daarvan weten, en een letterlijke wetenschap van de lijdende en werkelijke gehoorzaamheid van Christus bezitten, of ons verwerven; het is niet genoeg, als wij er schriftmatig over kunnen spreken, of toestemmen, wat anderen daarvan verkondigen; het is niet genoeg, als wij in eigen kracht en verstand de verdiensten daarvan op onszelf toepassen, en door een zelfgekozen geloof om die reden de zaligheid verwachten; het is niet genoeg, dat wij het

woord gretig aannemen en enige tijd schijnen te geloven, als het woord geen wortel in ons heeft; het is niet genoeg, als wij veel doen, lijden en nalaten. Besprengd, besprengd moeten wij worden met het bloed van Christus en het water van den Geest tot onze reiniging; besprengd in het verstand, opdat het een geheel ander inzicht van de waarheid, van zichzelf, van God, van Jezus Christus en de weg der zaligheid bekomt, dan het tot nu toe bezat, al ware men ook nog zo geleerd; een inzicht, waardoor men een nietswaardig zondaar, maar Christus het voornaamste, ja, het enige voorwerp van het verlangen en vertrouwen wordt; besprengd in het hart, opdat het met nieuwe gewaarwordingen van leedwezen over de zonde en treurigheid naar God, met liefde tot God in Christus, met een gezindheid vervuld wordt, die alles vaarwel zegt, om Christus te gewinnen; besprengd in het geweten, zodat het van de dode werken, van de aanklachten en verdoemenis wegens de zonde gezuiverd, en met blijdschap in God vervuld wordt; besprengd in het willen, dat men zich met de Goddelijke wil verenigt, en als was zich in elke vorm laat kneden; besprengd in de bewegingen des gemoeds, zodat haat en liefde, verlangen en afschuw de rechte voorwerpen treffen; besprengd aan de leden des lichaams, die tot wapenen der gerechtigheid moeten ten dienste staan; besprengd naar de ganse persoon, zodat iedere engel des verderfs, elk kwaad ons evenals de met bloed besprengde huizen van Israël moet voorbijgaan, zonder ons te genaken, zodat de zonde, satan en dood ons, als een andere heer toebehorende, moeten loslaten, welke aanvallen zij ook nog mogen bewerkstelligen; besprengd, eens voor altijd en voor eeuwig, totdat de besprenging in haar zevenvoudige herhaling haar hemelse voleinding bekomt.

Zij verschaft een krachtige vrijbrief, een heerlijke oorkonde, een hoge adel en een eeuwig heil. Het is waar, zij heeft haar trappen, zij vangt hier aan, en gaat door, totdat zij ginds het stukwerk afdoet en tot de volmaaktheid komt.

Dat is het nu, wat men in beeldspraak te Rissa vindt, waar een liefelijke dauw valt, waarop ook dit woord wijst. Naar Rissa gaan, of zich in Rissa legeren is alzo de besprenging deelachtig, door het bloed en den Geest van Jezus Christus bewerkt te worden. Daar raakt Jezus de melaatse aan, en hij wordt rein, en zelfs onder het getal der priesters geplaatst.

Daar raakt een ellendige en verarmde vrouw in het geloof de zoom Zijns kleeds aan, en wordt gezond. Daar raakt Hij de ogen van de blinde aan, en hij wordt ziende; steekt den vinger in het oor van de dove, en hij hoort; doet Zijn speeksel op de tong van de stomme, en hij spreekt.

Laat ons zien wat er te Rissa gebeurt, namelijk in de beginselen. Het woord des kruises wordt gepredikt; blijft het voor duizenden als een dode letter, de uitverkoren zondaar wordt besprengd, hij wordt onder de verkondiging des Woords bewogen, om aan de verandering van zijn toestand met ernst te denken; hij wordt geroepen van de duisternis tot het wonderbaar licht, van de macht des satans tot God. Met de verloren zoon komt hij tot nadenken en neemt het vast besluit: "Ik verga van honger, ik zal opstaan en tot mijn vader gaan, en tot hem zeggen: Vader, ik heb gezondigd tegen den hemel en voor u."

Onder het gehoor van Gods Woord in of buiten de kerkgebouwen, door middel van het Woord, zet zich iets geestelijks bij hem vast, waarvan hij niet weder los kan worden, hoewel hij het met alle kracht beproeft. Er vestigt zich een gedachte in zijn ziel: gij kunt als zodanig niet zalig worden. Het zal eindelijk met u niet goed aflopen. Hebt gij wel reeds ervaren wat de Schrift wedergeboorte, wat zij een nieuw hart noemt?

Hebt gij vergeving der zonden? Zijt gij vroom, of veeleer juist het tegendeel? Kunt gij zo sterven? enz. Het is als het ware nog slechts gras. Soms schijnen deze gedachten als geheel verdwenen, dan weder worden zij krachtig en levend. Er verheft zich ook niet zelden een zwerm van bedenkingen en hinderpalen, dan eens vanbuiten vanwege de oude verbintenissen, waarin men met anderen staat, en die men bemint; dan weder vanbinnen.

Het schijnt hard, moeilijk of zelfs onmogelijk te zijn, om zalig te worden, en men zou het werk gaarne tenminste uitstellen. Maar men is besprengh; men is geraakt, de pijl heeft het wit getroffen. De mens is opgewekt. Hij begint naar den Heere te vragen. Het wordt hem een behoefte, eens in de eenzaamheid te gaan en te bidden, en hij bidt op een geheel andere wijze dan voorheen.

Hij kan noch zijn oud gezelschap, noch zijn oude gezindheid vasthouden. Wat voorheen zijn blijdschap was, stemt hem nu droevig. De wereldse verstrooiingen kan hij zeer goed missen, ja, hij wil ze niet meer horen of zien. Maar het woord Gods kan hij niet meer ontberen, hij verenigt zich gaarne, hoewel ook nog op een bedekte wijze, met hen, die den Heere kennen, die hij nu liefkrijgt.

Dat is als het ware de eerste besprenging. Maar zij worden tot zevenmaal herhaald. De ziel wordt verder gebracht. Zij gevoelt zich gedrongen, met de zaak meer tevoorschijn te treden. Zij belijdt, ook vroom en zalig te willen worden, en vraagt: wat moet ik daartoe doen? Zij begint haar ellende in te zien, zij moet, zij wil en zal aan het licht treden, het koste wat het wil, als slechts Jezus haar wil aannemen.

Zij wil bidden totdat zij ontvangt, zoeken totdat zij vindt, kloppen totdat haar wordt opengedaan. Het bloed, waarmede zij is besprengh, trekt haar met een krachtadige trekking door alle hinderpalen en zwarigheden heen, tot Hem, Die het voor haar heeft vergoten.

Zij is te Rissa: Besprenging. Ja zekerlijk, de wereld wil daar niet heen. Zij heeft het hoogst ongaarne, als het Woord der waarheid zich indringt, als gezalfde leraars of ware christenen optreden, uit vrees voor deze geestelijke aansteking. Maar zij kan het niet verhinderen! En hoe vaak worden ook zij door deze gelukkige aansteking aangegrepen, van welke men het geenszins had gedacht, die zich wel met vlijt ook daarvoor dachten te wachten, maar zich nu ook gelukkig rekenen.

En o, welk een grote oorzaak hebben zij om dat te doen. Want door de besprenging met het bloed van Christus verkrijgt de ziel wezenlijk deel aan al Zijn verlichtende, troostende en heiligende werkingen.

Zo betoont zich deze reeds hier beneden, niet alleen in de vordering, waarbij het zou kunnen schijnen alsof de ziel een zekere waardigheid daartoe had verworven, hetgeen nochtans niet het geval is; maar reeds spoedig in het begin, waar zij dat volstrekt niet vermoedt, wordt zij naar Rissa geleid, naar de voorzienigheid des Vaders, door de heiliging des Geestes, tot de gehoorzaamheid en besprenging des bloeds van Christus.

Over haar wordt uitgegoten de Geest uit den hooge. Wat nog nimmer in haar hart was gekomen, wedervaart haar thans. De nood en het gedrang waren tot het uiterste geklommen. Zij zag geen doorkomen en zuchtte alleen: Heere, zult Gij het niet doen? In ons is geen kracht! Zij dacht wel haar gehele leven lang zo te moeten voortstompelen en voortdenken, en besloot er reeds toe, als de Heere haar slechts eindelijk barmhartigheid wilde laten geschieden; en ziet, eer zij het vermoedt, ziet de Heere Zijn ellendige dienstmaagd in genade aan, verlost haar oog van tranen, haar voet van aanstoot. De hemel opent zich boven haar, en het regent gerechtigheid. Welk een wonderbaar licht is het, waardoor zij Jezus ziet zitten ter rechterhand Gods des Vaders.

De geheimen des Evangelies, de verborgenheden der verlossing, o hoe worden zij haar ontsloten! Welk een volheid der zaligheid aanschouwt zij aan de kribbe van Jezus, aan Zijn kruis, op Zijn troon, in Zijn plaatsbekleding, Zijn bloed, Zijn wonden, in Zijn gehele Hoge priesterlijk werk! Hoe rijk is zij in Hem, zo dat zij geen gebrek heeft! Hoe sterk is zij in Zijn kracht, hoe volmaakt in Zijn gerechtigheid, hoe zegepralend in Zijn almacht.

Thans hoort men woorden als deze: “Zo God voor ons is, wie zal tegen ons zijn?” Of, wie is het die aanspraak op mij heeft? In dit alles zijn wij meer dan overwinnaars! Welk een kinderlijk ootmoedige vrijmoedigheid ontwaart men tot God den Vader door Christus in de kracht des Heiligen Geestes! Welk een heldhaftige moed in betrekking tot het naderend lijden ten opzichte van de dood, hetzij een natuurlijke, of wat haar wel het meest wenselijkste zou zijn, een geweldige, om den naam van Christus en in betrekking tot het toekomstig gericht!

Welk een diepe zelfvernedering en zalige met tranen vermengde schaamte over zichzelf, welk een eerbiedige, kinderlijke aanbidding en onvoorwaardelijke overgave aan God, welk een verloochening van de wereld en van zichzelf en welk een liefde openbaart zich! Nu kan de ziel de grote belijdenis afleggen: Ik geloof; en zo dringt zij door de dood tot het leven. Zij vermag te zeggen: “Ik leef, doch niet meer ik, Christus leeft in mij.” Zij is bevrijd van het kwade geweten. Zij is vol des Geestes, vol gerechtigheid, vrede en blijdschap in den Heilige Geest. De zonde heeft moeten wijken, zij is uit de ziel verbannen. Christus’ bloed en Geest hebben haar geboden te vlieden, en zij is verdwenen als de nacht voor de zon.

Dat heet dan te Rissa te zijn gelegerd. Nu gevoelt de ziel met kracht, wat het bloed en de Geest van Christus betekenen, hoe men het drinkt, en daarvan dronken wordt, hoe al het kwaad er voor wijkt en alle heil in het hart stroomt. Thans beklagt men zich niet meer, dat men voorheen onder de stekende jeneverstruik te Rithma gelegerd was en in Libna een bijtend loog moest verduren, dewijl het diende, om naar Rissa te leiden.

Wij hebben reeds menigmaal opgemerkt, dat de besprenging dikwijls werd herhaald. Het gaat er mede zoals Christus zegt: “Die gewassen is, heeft niet van node dan de voeten te wassen.” Er hecht zich zeer licht allerlei stof en onreinheid van het eigen ik, de ijdelheid en zonde aan. Er openbaren zich veelvuldige gebreken. De ene kastijding volgt op de andere. Duisternis bedekt ook wel het aardrijk weder; donkerheid, dorheid en onvruchtbaarheid worden openbaar. Het hart gevoelt zich bezwaard. Zo dorst dan de aarde naar een vruchtbaarmakende dauw en genadige regen.

Als ik neergebogen
Zit, met wenende ogen,
Als mij 't hart ontzonk.
Wilt Gij tot mij komen,
Laaft Gij me uit uw stromen
Met een levensdronk.

Alzo is dan het verlangen, dat steeds ter rechter ure vervuld wordt, zodat er gebeurt, wat van Jakob wordt gezegd: "Toen werd zijn geest in hem levendig." Met vernieuwde liefelijkheid wordt de ziel gewaar, dat Jezus Christus gisteren en heden dezelfde is en in eeuwigheid.

Maar wij moeten ten hoogste begerig en vlijtig zijn, dat de besprenging met het bloed en den Geest van Jezus Christus gans volkomen aan ons wordt voltrokken, dat wij de werking van beiden in volheid hoe langer hoe meer in ons ervaren, voor zoverre dit op de weg en in het land, waar alles stukwerk is, kan geschieden. Ja, zekerlijk zal zij zich eerst aan gene zijde in haar geheel heerlijke rijkdom betonen aan hen, die haar hier beneden in haar eerstelingen deelachtig zijn geworden, en uitzien naar het kindschap en wachten op de verlossing des lichaams. Want wij zijn wel zalig, maar in hope.

Och, dat de enige Hogepriester beginne, wijd en zijd te besprengen, zodat de druppelen op christenen, heidenen, Joden en Mohammedanen vallen en zich vasthechten. Hij stelle Zich zulk een Gemeente zonder vlek en zonder rimpel en gebrek, die heilig en onberispelijk is voor Hem in de liefde. Amen.